

[Sigsgaard.]

ikke kunne klare sig med de smukke ord i den kommende tid. Derfor har vi fremsat 5 forslag her i tinget i går til bekæmpelse af skattesnyderiet. Det er forslag, der kan gennemføres, hvis man vil, det er forslag, der hurtigt vil begrænse skattesnyderiet, det er forslag, der vil skaffe hundreder af millioner, måske milliarder i statskassen, det er forslag, der vil betyde store besparelser for dem, der ikke snyder. Når de forslag kommer til behandling, vil det vise sig, om de gamle partier nu er parat til at gribe ind over for skattesnyderiet, eller om det fortsat skal beskyttes til trods for de pæne ord. I dag får en lille tyv stor fængselsstraf, men en stor skattesnyder slipper næsten fri; det giver ligesom systemet i en nøddeskal.

Der foreligger jo et forslag til dagsorden, fremsat af hr. Ømann. I den står der kort og godt, hvis jeg ellers kan læse indenad: find skattesnyderne og byt pengene. Hvad det første angår, batter som sagt fromme ønsker jo ikke, og andet er der ikke tale om i dagsordenen til trods for nogle fine ord. Hvad pengeombytningen angår, var hr. Ømann indtil for 2½ år siden en af dem, der mange gange belærte mig om, at pengeombytning kunne man sandelig ikke stille forslag om, for så var den ingenting værd. Jeg fik nemlig også for nogle år siden et par gange ideen til en pengeombytning, men da var hr. Ømann med til at afvise den. Hr. Ømann må jo, når han til trods for sin vejledning dengang alligevel fremsætter dagsordensforslaget her i dag, have nogenlunde sikkerhed for, at det ikke vedtages, og så sker der selvfølgelig heller ikke så meget ved det.

Dagsordensforslaget har altså som helhed efter min vurdering ikke nogen betydning — det beklager jeg at måtte sige. Men selvfølgelig er vi ikke imod en effektiv skatteligning, så vi kan da godt stemme for det, men jeg må altså lige for tredje gang sige, at fromme ønsker gør det ikke.

Hanne Reintoft: Det var unægtelig et meget teknokratisk svar; finansministeren

kom med på denne forespørgsel. Der er måske heller ikke noget at sige til, at man, når man ikke kan gennemføre den politik, man har forfægtet i årevis og er gået til valg på i mange år, søger ly i teknokratiet. Men skattesnyderiet kommer vi nu ikke til livs med forsikringer om, at der uddannes nogle sikkert udmærkede unge mennesker på forvaltningshøjskolen. Selvfølgelig skal de uddannes. Men det, det virkelig drejer sig om, er jo at komme dels det ulovlige skattesnyderi til livs, dels det lovlige, dvs. det skattesnyderi, som faktisk kan maskeres med lovgivning, og som jeg tror finansministeren billiger. Men det kan jeg måske få svar på lidt senere, når jeg har fremdraget eksempler på det.

Det beløb, der ikke beskattes under den løbende opkrævning af kildeskatten, kan opgøres til ca. 13 milliarder kr. En beregning, vi har ladet en økonomisk ekspert foretage, viser, at de samlede indtægter i 1970 for såvel personer som selskaber, for de sidstes vedkommende med ordinære afskrivninger og henlæggelser, vil beløbe sig til 91 milliarder kr. Ifølge de officielle oplysninger er der kun forskudsopgivet 78 milliarder kr., således at 13 milliarder kr. ikke bliver beskattet under den løbende opkrævning af A- og B-skat. Formentlig vil der ske en vis korrektion, når de endelige selvangivelser indsendes næste år, men selv efter denne korrektion vil det ikke-beskattede beløb næppe komme under 10 milliarder kr. Dertil kommer, at de 3 milliarder kr. altså først bliver beskattet hen på efteråret 1971, og at den fastsatte forrentning af efterbetalingerne er så lav i forhold til renteniveauet på lånemarkedet, at det kan være meget fordelagtigt for de pågældende skatteydere på den måde at låne penge hos skattevæsenet. Selv med de beskedne forhøjelser må man jo sige, at finansministeren har en nænsom hånd, når det drejer sig om at bruge kniven over for f. eks. arbejdsgivere, der holder kildeskat tilbage; den er mindre nænsom, når det drejer sig om de lavtlønnede lønmodtagere.

Da der ved normal beregning og opkræv-